

עמ"ת 42040/07/16 - וורקנך סימון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

02 אוגוסט 2016

עמ"ת 42040-07-16 סימון(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת דנה מרשק מרום
העורר
וורקנך סימון (עציר)

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר עו"ד שלומי בר

ב"כ המשיבה עו"ד עופרי שמוקלר

העורר התייצב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת ביהמ"ש השלום לתעבורה בפתח תקווה, במ"ת 563-06-16, לפיה העורר יוותר בתנאים של "מעצר בית מלא" ללא פיקוח, לא יותר לו לצאת לעבודה, וכן לא יהיה הוא נתון תחת צו פיקוח מעצרים.

עסקינן במי שנעצר ביום 29/05/16 על רקע ביצוע עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה בשכרות ונהיגה בקלות ראש - כשברקע תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי. העורר שוחרר עוד בתחנת המשטרה בתנאי "מעצר בית מלא" ללא פיקוח על ידי קצין משטרה.

לא הייתה מחלוקת לגבי קיומן של ראיות לכאורה וביום 06/06/16 נשלח העורר לקבלת תסקיר בעניינו, גם לצורך בחינת האפשרות שהעורר יורשה לצאת לעבודה בשעות מסוימות.

ביום 05/07/16 התקבל תסקיר שירות המבחן בו דווח כי העורר שולב בקבוצה טיפולית לעוברי חוק יוצאי אתיופיה כשהוא הביע נכונות להמשיך ולהשתלב בקבוצה, וכן צוין כי מעסיקו הקודם של העורר מוכן להמשיך ולהעסיקו בין השעות 06:00 עד 15:00. לאחר ששירות המבחן שוחח עם המעסיק, המליץ שירות המבחן להקל בתנאי השחרור

עמוד 1

ולאפשר לעורר לצאת לעבודה לצד צו פיקוח מעצרים כאמצעי פיקוח ומעקב אחר תפקודו בתעסוקה.

בהחלטה נושא הערר קבע ביהמ"ש קמא, כי העורר ביצע מספר עבירות חמורות - ביניהן נהיגה בשכרות, אשר כל אחת מהן לבדה מעידה על מסוכנות. ביהמ"ש קמא קבע, עוד בצדק, כי הדברים נכונים ביתר שאת לגבי מי שמעולם לא הוציא רישיון לנהיגה ובאירוע הנוכחי אף גרם לתאונה. עם זאת בסופו של יום, ביהמ"ש קמא בחר שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, על רקע חוסר האפשרות ליתן אמון בעורר, ואף סבר שאין מקום לאפשר לעורר להמשיך בטיפול בקבוצה הטיפולית.

לאחר שעיינתי בכל המסמכים שהוגשו לעיוני, ושמעתי את טיעוני הצדדים, שוכנעתי כי דין הערר להתקבל ברובו.

אכן, נסיבות העבירות, לרבות עיתוי ביצוע ונתוני העורר, מקימים מסוכנות למשתמשים בדרך.

יחד עם זאת, אני מתרשמת כי מדובר בעורר שכן ניתן לתת בו אמון. ראשית, יש לציין, כי העורר שוהה תקופה לא מבוטלת בתנאים מגבילים ללא כל פיקוח ומבלי שדווח על הפרות. בנוסף, העורר שולב בקבוצה טיפולית במטרה להפחית סיכון להישנות ביצוע העבירות, ולגישתי יש להמשיך ולאפשר לו להשתלב בטיפול זה כאשר נימוקי ביהמ"ש קמא להפסקת הטיפול אינם ברורים לי. ביהמ"ש קמא נימק את הפסקת הטיפול, בין השאר, בכך שהעורר טרם קיבל אחריות למעשיו. לעניין זה, אני מקבלת את טיעוני ההגנה, כי השאלה אם העורר מודה או כופר במיוחס לו אינה רלוונטית לשאלת אימוץ ההמלצות בעניינו של העורר.

באשר לאפשרות יציאה לעבודה - אני סבורה שיש מקום לשקול אפשרות זו בחיוב, אך יש מקום לספק אינפורמציה לביהמ"ש, למצער בדמות תצהיר של המעסיק, אשר יבהיר את מקום העבודה, הימים בהם יועסק העורר ושעות העבודה. כמו כן, על התצהיר לכלול מנגנון דיווח במידה והעורר יפר את התנאים ולא ישהה במקום העבודה כפי שייקבע.

אשר על כן, בשלב זה הערר מתקבל במובן זה שהעורר יהיה בפיקוח מעצרים ואני מתירה לו לצאת לפגישות בשירות המבחן ללא ליווי, בכפוף להודעה מראש ללשכת תביעות תעבורה.

כרגע העורר ישהה באותם תנאים בהם הוא שוהה היום.

הסנגור יפעל במתווה האמור בהחלטה זו על מנת שניתן יהיה לשקול הוצאת העורר לעבודה, ולכשתוגש בקשה לביהמ"ש קמא אשר יקבע דיון בסמוך לאחר מכן.

ניתנה והודעה היום כ"ז תמוז תשע"ו, 02/08/2016 במעמד הנוכחים.

דנה מרשק מרום, שופטת